



## SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Acest mare eveniment din viața Mântuitorului nostru s-a petrecut în anul treizeci și trei al vieții Domnului, ultimul al propovăduirii Sale. La vremea aceea, Iisus se afla în partea Cezareei lui Filip, unde Apostolul Petru L-a mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. Înaintea acestui dumnezeiesc eveniment, Petru L-a mărturisit pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. Urcând pe Muntele Tabor, cei trei ucenici, și prin ei și ceilalți, aveau să afle că El este, într-adevar, Dumnezeu cel adevărat. Moise era icoana și închipuirea Mântuitorului care a condus poporul lui Israel prin pustie până la primirea Legii, mai înainte de venirea lui Hristos. Ilie era cel mai slăvit dintre prooroci, care va fi prezent printre noi și va predica Evanghelia trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu Enoh, pe vremea lui Antihrist, înainte de a doua venire a Mântuitorului. Așa au înțeles ei că Hristos nu-i Ilie, ci Dumnezeu lui Ilie. Hristos nu e Ieremia, ci este Cel Care l-a sfințit pe Ieremia în pânțele maicii lui, și nu e nici Moise, ci este Cel Care a dat lege lui Moise, pentru că Dumnezeu anume a voit să se arate acești doi prooroci, că El este



Dumnezeu proorocilor și nu unul dintre prooroci. Dar schimbarea la față pe Muntele Tabor mai are încă o semnificație: Taborul însuși luase forma Bisericii. Acolo se vedeau cele două Testamente: cel Vechi, prin Ilie și prin Moise, și cel Nou, prin cei trei apostoli: Ioan, Iacov și Petru. Iar prin glasul din nor, Dumnezeu Tatăl mărturisește cine este Hristos, la fel cum făcuse și la Iordan, când Iisus a fost botezat. Slava ființei lui Dumnezeu reflectă raze și luminează ca soarele, pentru că El este Însuși Dumnezeu și din dumnezeirea Lui slobozea raze ca un soare intens dumnezeiesc. Ceea ce se vedea pe Tabor nu era lumina creată, ci necreată, lumina care izvora din dumnezeirea Lui și era slava ființei lui Dumnezeu sau lumina slavei lui Dumnezeu. Această sărbătoare ne arată că Hristos a împlinit vocația omului aceea de a ajunge la sfințenie, la asemănarea cu Dumnezeu, de aceea Schimbarea la Față ne arată viitorul ultim, deplin, desăvârșit și definitiv al omului: desăvârșirea sa din lumina necreată, neapuză, neînserată a Împărăției Cerurilor de slava lui Hristos, de slava Preasfintei Treimi. De aceea, în icoanele ortodoxe, sfinții care pregustă încă din lumea aceasta Slava Împărăției Cerurilor în mod tainic în sufletul lor, au aureolă de lumină în jurul capului și hainele lor sunt presărate cu pliuri de lumină a transfigurării, a înduhovnicirii și a preaslăvirii omului în relația sa de credință și iubire, de ascultare și rugăciune față de Dumnezeu cel preaslăvit. Pornind de la sărbătoarea Schimbării la Față, Biserica Ortodoxă a prezentat pe sfinți, nu ca fiind realități pământești închise în sine, ci ca pe oameni care au căutat slava Împărăției Cerurilor și au pregustat-o în rugăciune. Amin.

## ROSTUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoiță duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul” și „nimeni din cei ce aleargă” la ajutorul Ei „nu iese rușinat”. Să ne adâncim după puțină cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împrăștierea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihilor naturii. Ca „fii ai credinței” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „Cucerește-te și sfițește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează”. Postim ca să ne mântuim.

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702). La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil. Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Atunci, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale „zugrăviei”, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie. La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârnu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe „zugrăvia” în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său. Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă (Câmpulung-Muscel, Argeș). Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu. Pârnu Pârvescu a primit supranumele de „Mutul”, nu pentru că ar fi fost mut, ci pentru că picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană,



întrerupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoința sa și iscusință în lucrarea iconografiei. Stabilite în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de „zugrăvie”, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârnu și Gheorghe. În anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, a intrat în monahism la Mănăstirea Mărgineni, primind numele de Pafnutie. Apoi, din anul 1731, Cuviosul Pârnu-Pafnutie s-a nevoit până la sfârșitul vieții la Schitul Roboia (Mușătești, Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735. Cuviosul Pafnutie-Pârnu, iconarul de la Roboia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenesti, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoaasă, la nevoința și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 11 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 august	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie cu Litie
Duminică 13 august	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

**Nu există om mai înțelept decât cel milostiv**

Oamenii buni în mod firesc nu țin răutate în inima lor, dar nici bunătatea lor nu o țin pentru ei înșiși. De aceea, nu țin nici lucrurile frumoase, nici nu sunt impresionați de frumusețile lumii, arătând prin aceasta credința lor fierbinte în Dumnezeu, precum și dragostea lor cea multă. Nu există om mai înțelept decât cel milostiv, care dă cele pământești, lucruri stricăcioase, și cumpără cele nestricăcioase, cerești. Precum nu există mai mare neghiob în lume ca lacomul de bani, care mereu adună și mereu nu are și care în cele din urmă își cumpără iadul prin economiile sale adunate. Cei care se pierd prin lucruri materiale sunt pierduți cu totul, pentru că îl pierd pe Hristos. Cel stăpânit de lucruri materiale totdeauna este stăpânit de întristări și de neliniște, pentru că pe de o parte tremură să nu-i fie luate acestea, iar pe de o parte să nu i se ia sufletul. Și iarăși, zgârcitul care și-a anchilozat mâna din prea multă strânsoare și-a strâns și inima sa făcându-și-o de piatră. Ca să se vindece, va trebui să cerceteze pe oamenii cei nefericiți și să-l doară pentru ei, așa încât să fie nevoit să-și deschidă, încet-încet, mâna sa. Și atunci i se va înmuia și inima sa cea de piatră redevenind inimă de om, deschizându-i se în felul acesta ușa Raiului.

**Cum să ne așezăm la rugăciune**

Există și o direcție a rugăciunii: de obicei ne orientăm către răsărit, pentru că avem cunoștință de faptul că din partea răsăritului se va arăta Fiul Omului, ca un fulger, atunci când va veni să-i învieze pe toți și să-i judece. Rugăciunea cea mai puternică este aceea însoțită de post. Știm că se citește în biserici o Evanghelie despre un copil demonizat, pe care Sfinții Apostoli, la rugămintea tatălui copilului, nu fuseseră în stare să-l vindece. Întrebat, după aceea, de către ei: „Noi de ce n-am putut, Învățătorule, să-l vindecăm?”. Li s-a spus că: „Acest neam de demoni nu poate fi scos decât cu post și rugăciune”. Chiar în viața obișnuită, este bine ca, dimineața, rugăciunea să fie făcută înainte de micul dejun. Aceasta presupune și o stare de post; minimă, dar este. Pentru că stomacul îmbuibat nu este prielnic rugăciunii. Asta o știm din practică. Este foarte important ca rugăciunea să fie însoțită de credință, credința însemnând și participarea intelectului, adică o rugăciune conștientă de ceea ce poate ea.

*Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.*

† *Nu este un biruitor mai mare pe pământ, decât acela care se biruiește pe sine însuși și domnește asupra patimilor sale.*